

Kõik meie rannikukooslused on primaarsed, s.t. et nad on tekkinud maatõusul merest kerkinud vabale, eelnevalt taimestumata pinnasele. Eestis võib oletada, et enamik neist on olnud karjatatud juba sellest ajast, kui nad mere alt vabanesid (sellest ka nimetus rannakarjamaa). Heinategemiseks sobisid tasasema pinnamoega, vähem kivised rannad. Pole põhjust kahelda, et varasema tiheda maa-asustuse ja karjamaade vähesuse ajal kasutati rannaniite ka heina tegemiseks. Saaremaalt on 18. sajandist teada ranna-alade kohatist kasutamist koguni suviviljapõldudena: põld rajati rannamadalale, kuhu meri oli adru uhunud, see laotati õhukese kihina laiali ja künti sisse. Talivilja sellistele põldudele kevadiste ülejutuste tõttu külvata ei saanud.

Bioloogilise mitmekesisuse kujunemisel on rannaniitudel olulised loomade eelistatud kogunemiskohtadesse tekkinud mudalaigud, kus taimestik on ära tallatud ja mis pakuvad toitumisvõimalusi kurvitsalistele ning kudemispaiku kõrele. Karjamaade kaugematesse soppidesse võisid samal ajal jääda kõrgema taimestikuga alad, kus karjatamiskoormus jäi väikeseks.

Kohati on rannaniitude servaaladelt noort roogu loomasöödaks niidetud. Tõenäoliselt on see võimalik vaid siis, kui sel aastal ei ole enne karjatatud või on karjatatud ainult lambaid, sest hobused ja veised söövad meelsasti noort roogu ning lähevad selle järele ka madalasse vette.

Viimastel aastakümnetel on traditsiooniline ranna-alade majandamine jäänud soiku ning tulemuseks on nende kinnikasvamine. Eriti kiiresti tungib rannaniitudele karjatamise lõppemisel peale pilliroog. Rannaniitude kinnikasvamise tulemuseks on nii meie halofiilse floora kui ka rannikukoosluste mitmekesisuse kiire vähenemine. Lisaks kahaneb rannamaastike esteetiline väärtus. Nende negatiivsete nähtuste leviku tõkestamiseks on vaja kiiresti leida võimalusi ja vahendeid rannaalade majandamise jätkamiseks.